

meentlige Mangler i Loven, fra Ulemper, der kunne tænkes fjernede, uden at Foranstaltningen behøver at opgives. Udvalget har fremhævet de forskjellige Fordele, der maatte kunne vindes ved en anden Anvendelse af de kirkelige Midler, og jeg troer, at denne Betragtning vil vinde mere og mere Indgang, at der vil kunne opnaaes en bedre og for det kirkelige Liv frugtbarere Anvendelse af de kirkelige Midler. Jeg troer derfor ikke, at den Bevægelse, der er reist, vil falde hen; jeg omtviler ikke, at jo Sagen vil under en anden Form atter komme for Rigsdagen. Men der er en Hovedvanskelighed, som for mig og vist for Flere vil stille sig imod enhver Reform i den paa-tænkte Retning. Til hvilken Myndighed — jeg taler ikke om den nuværende Tid, men om Fremtiden — skal det med Sikkerhed kunne overdrages at raade over Anvendelse og Fordeling af de kirkelige Midler, som indtil nu have deres faste Bestemmelse? Skal Fortrustningen sættes til Rigsdagen — en Rigsdag, ved hvis Sammensætning der intet Hensyn er taget til Kirken, og hvis Medlemmer kunne tænkes ganske fremmede for Folketirken, ja endog ligesom vendte imod den? Eller skal den sættes til Kirkeministeren — altsaa til skiftende Personligheder, og som kunne tænkes at blive søgte og blive stillede paa denne Post uden nogen særlig Indsigt i eller Interesse for det kirkelige Væsen? — Det er denne Frygt og Betyrning for Fremtiden, denne Uro, som hos Mange vil reise sig mod enhver Reform i denne Retning. Og er vel denne Frygt og Uro ubegrundet, naar man ikke vil overhøre saamange Røster, som trænge sig frem og gjøre Alt for at blive hørte? Altsaa — det er ingenlunde hos Geistligheden alene, at en Reform i denne Retning vil vække en almindelig Misstemning; men ogsaa hos mange andre alvorlige Mænd, der lægge Vægt paa de kirkelige Interesser og paa en Garanti for disse, om det ogsaa blot er paa Grund af den Forbindelse, hvori Kirkens Interesser staae med Statens Interesser. Jeg kan ikke omtvile, at denne Betragtning ogsaa vil mere og mere vinde Indgang i Rigsdagen; — hos mig er den saa levende, at jeg meget vanskelig vil kunne gaae ind paa nogen Reform som denne

under de nuværende vækkende Forhold, hvori Kirken befinder sig. Men tilvisse er det en beklagelig Stilling at maatte arbejde imod en Reform, hvis Gavnlighed man fuldkommen erkjender, fordi det mangler paa en uundværlig Garanti. Denne Tanke fører tilbage til Alt, hvad der er blevet forsømt i de tidligere Aar af vor Forfatning, og til Vanskeligheden ved nu at faae oprettet, hvad den er blevet forsømt. Hvorledes det skal skee, drister jeg mig ikke til at sige, men jeg vil kun udtale, at det staaer for mig som meget uønskeligt, at Lovgivningsværker, der gribe dybt ind i Kirkens hele Virksomhed, føres fremad, saalange som der mangler et Organ, der er ansvarligt ligeoverfor Folketirken, og hvis Stemme baade Rigsdag og Kirkeministerium ere lovæssigt forpligtede til at høre til. Dplysning og Veiledning.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Den ærede Ordfører bemærkede, at han haabede, at Udvalgets Ansøgning blev betragtet som gjort forfra og ikke bagfra. Det kan jeg ikke indrømme. Det kom virkelig bag paa mig. Det blev mig nemlig bekendt i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, da jeg stod og forsvarede Posteringen af Folketirken i Folkethinget. Da kom Udvalgets Betænkning, og da den aabnede Udsigten til, at disse Paragrapher vilde blive stemte ud i Landstinget, tog den Kraften fra mig til at forsvare denne Postering af Folketirken i Finantsloven. Jeg vil sige, at historisk kom Folkethingets Ansøgning mig forfra og Landstingets Udvalgsbetænkning bagfra; men dermed vil ikke være sagt, at jeg skulde have den allermindeste Grund til Beklæggelse.

Da Ingen videre forlangte Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Lovudkastets § 4 (see Anh. A. Sp. 1266) forkastedes med 24 St. mod 9.

Herved var Udvalgets Forslag, at Paragraphen skulde udgaae, fyldestgjort.

Som en Følge af denne Afstemning bortfaldt Lovudkastets § 5, og saaledes var Udvalgets Forslag, at den skulde udgaae, fyldestgjort.